

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJA

S P R E N D I M A S

2026 m. gegužės 28 d. Nr. 21RE-
(AG-336/02-2026)
Vilnius

Lietuvos administracinių ginčų komisija (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos narių Eglės Bilevičiūtės, Žydrūno Plytniko ir Ingridos Sabaliauskienės (posėdžio pirmininkė ir pranešėja),

Komisijos posėdyje rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjos X. X. skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos sprendimo panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė:

pareiškėja X. X. (toliau – ir pareiškėja, bendrovė) skundu Komisijos prašo panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2026 m. kovo 3 d. sprendimą Nr. (duomenys neskelbtini) (toliau – ir Sprendimas) bei 2026 m. kovo 30 d. nurodymą Nr. (duomenys neskelbtini) (toliau – ir Nurodymas). Grąžinti klausimą Inspekcijai pakartotiniam nagrinėjimui, įpareigojant Inspekciją iš naujo išnagrinėti pareiškėjos 2026 m. vasario 4 d. prašymą išdėstyti 139 201,48 Eur mokestinę nepriemoką.

Pareiškėja paaiškino, kad vykdo žuvivaisos veiklą ir yra ankstyvajame investiciniame plėtros etape (registruota 2024 m. vasario 5 d.). Bendrovė įsigijo saulės elektrinę, kuri naudojama tiek elektros energijos gamybai ir pardavimui, tiek nuomos pajamoms gauti pagal sudarytą saulės parko nuomos sutartį. Bendrovė 2024 m. gruodžio 5 d. sudarė pirkimo–pardavimo sutartį su Y. Y. dėl saulės parko dalies įsigijimo. Priėmimo–perdavimo aktas pasirašytas 2025 m. sausio 22 d., tą pačią dieną gauta PVM sąskaita-faktūra 1 184 590,00 Eur sumai. Nuo 2025 m. sausio 22 d. iki 2025 m. spalio 8 d. Bendrovė X. Y. sumokėjo iš viso 426 975,30 Eur. Pažymėtina, kad 2025 m. spalio 8 d. X. Y. vienašališkai nutraukė sutartį ir išrašė kreditinę PVM sąskaitą-faktūrą 757 614,70 Eur sumai. Dėl to susidarė 131 486,84 Eur PVM mokestinė nepriemoka, kurią Bendrovė tinkamai deklaravo Inspekcijos sistemoje. Inspekcija pati 2026 m. kovo 3 d. išvadoje Nr. (duomenys neskelbtini) (toliau – Išvada) konstatuoja, kad X. Y. ir Bendrovė nėra susiję asmenys, – taigi nepriemoka atsirado dėl nuo Bendrovės nepriklausančių išorinių veiksnių.

Inspekcijos Išvadoje nurodyta, kad pareiškėjos vidutinės mėnesinės pajamos 2025 m. sudarė 539,90 Eur, o įplaukos į banko sąskaitą nagrinėjamu laikotarpiu buvo itin mažos. Tačiau Inspekcija neatsižvelgė į tai, kad Bendrovė yra investiciniame etape ir šiuo metu turi du aiškiai identifikuojamus, dokumentais pagrįstus pajamų šaltinius: (a) Elektros energijos pardavimo pajamos. Saulės parkas generuoja elektrą, kurią Bendrovė parduoda nuomininkui X. X. (išrašė PVM sąskaitą-faktūrą, serija ZV Nr. (duomenys neskelbtini)) (toliau – X. X. sąskaita): $47\,605\text{ kWh} \times 0,08\text{ Eur/kWh} = 3\,808,40\text{ Eur}$ (be PVM) + $799,76\text{ Eur PVM} = 4\,608,16\text{ Eur}$. Ši sąskaita buvo tinkamai deklaruota Inspekcijos sistemoje. Saulės parko elektrinė veikia, gamina elektrą ir generuoja reguliarias pajamas – tai yra ne prognozė, o faktas, patvirtintas sąskaita-faktūra ir Inspekcijos deklaracija. Minėtos pajamos per 36 mėnesių išdėstymo laikotarpį (2026 m. balandžio 6 d. – 2029 m. balandžio 5 d.) sudarytų reikšmingą

dalį prašomų 11 600,12 Eur ketvirčio įmokų. Be to, Bendrovė planuoja intensyvuoti saulės parko eksploataciją, didinti elektros gamybą ir sudaryti papildomas elektros pardavimo sutartis. Atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėja turi reikšmingų debitorinių reikalavimų, kurių įvykdymas suteiktų papildomo likvidumo: X. X. – 178 748,39 Eur (sumokėtas avansas), X. X. – 60 000,00 Eur (sumokėtas avansas), X. X. – 21 479,42 Eur. Iš viso debitoriniai reikalavimai sudaro 260 227,81 Eur. Visi šie debitoriai yra ekonomiškai aktyvūs subjektai. Bendrovė taip pat turi nekilnojamojo turto – žemės sklypą, kurio vidutinė rinkos vertė yra 120 000 Eur. Šis turtas galėtų būti naudojamas kaip papildoma mokestinės nepriemokos įvykdymo užtikrinimo priemonė.

Dėl Mokesčių mokėtojo, turinčio mokestinę nepriemoką, arba asmens, kuriam paskirta bauda už administracinį nusižengimą, finansinės būklės vertinimo rekomendacijų, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2019 m. gegužės 6 d. įsakymu Nr. VA-38 (toliau – Rekomendacijos), 9 punkto klaidingo taikymo pažymėtina, kad nebuvo įvertintos faktinės pajamos. Pagal Rekomendacijų 2 priedo 9 punktą atsisakoma išdėstyti tada, kai mokesčių mokėtojas nepateikia duomenų, įrodančių realias galimybes sumokėti nepriemoką per prašomą laikotarpį. Tačiau Inspekcija šį punktą taikė neteisingai dėl šių priežasčių: pirma, Inspekcija vertino vien praeities rodiklius (vidutinės mėnesinės pajamas 539,90 Eur 2025 m. ir mažas įplaukas į banko sąskaitą), ignoruodama faktines pajamas, gautas jau 2026 m. Konkrečiai: 2026 m. kovo 4 d. Bendrovė išrašė ir Inspekcijos sistemoje deklaravo X. X. sąskaitą elektros energijos pardavimo pajamų per vieną atsiskaitymo laikotarpį. Ši sąskaita egzistavo Inspekcijos duomenų bazėje sprendimo priėmimo metu, tačiau nebuvo įvertinta. Tai reiškia, kad Inspekcija rėmėsi neišsamiais ir neaktualia duomenimis priimant sprendimą. Antra, Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 88 straipsnis ir Mokestinės nepriemokos ar baudos už administracinį nusižengimą mokėjimo atidėjimo arba išdėstymo taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2024 m. spalio 23 d. įsakymu Nr. VA-83 (toliau – Taisyklės) nuostatos nereikalauja, kad išdėstymo galimybės būtų grindžiamos vien praeities pinigų srautais. Pagrįstos ir dokumentais patvirtintos būsimos pajamos – ypač jau vykdoma komercinė veikla ir pasirašytos sutartys – yra teisiškai reikšmingas vertinimo objektas. Taip sprendžia ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktika, pabrėžianti, kad mokesčių administratorius privalo atsižvelgti į visas reikšmingas aplinkybes, o ne apsiriboti formaliais finansiniais rodikliais. Trečia, Bendrovės konkretus ir dokumentuotas finansinis planas apima: (a) elektros energijos pardavimo pajamas iš saulės parko; (b) debitorinius reikalavimus iš viso 260 227,81 Eur; (d) planuojamas investicijas, kurios generuos PVM atskaitymus tiesiogiai mažinančius mokestinę prievolę. Inspekcija, neįvertinusi nė vieno iš šių elementų, priėmė neišsamų ir faktiškai nepagrįstą sprendimą.

Dėl Rekomendacijų 10 punkto klaidingo taikymo – nepagrįstas debitorių duomenų vertinimas. Pažymėtina, kad Inspekcija nurodė, jog su Bendrove susiję asmenys turi debitorinių įsiskolinimų ir kad Bendrovės pateikti duomenys yra nepilni. Šis argumentas yra dvejopai klaidingas. Pirma, pagrindinis nepriemokos sukėlėjas – Y. Y. – pagal Inspekcijos Išvadą nėra su Bendrove susijęs asmuo, taigi 10 punkto taikymas neturi ryšio su pagrindinės nepriemokos kilme ir joks piktnaudžiavimas susijusiais asmenimis nepastebėtas. Antra, Inspekcijos Išvadoje debitorinių reikalavimų forma vadinama „rekomenduojama“, t. y. neprivaloma. Gero administravimo principas reikalauja, kad formalus rekomenduojamo dokumento nebuvimas negalėtų būti pagrindas atsisakyti, jei faktiniai duomenys apie debitorius buvo pateikti kita forma. Bendrovė pateikė 2025 m. gruodžio 31 d. debitorių sąrašą su atskirai nurodytais kiekvieno debitoriaus duomenimis – Inspekcija pati šį sąrašą nurodė savo Išvadoje, todėl argumentas dėl nepilnų duomenų neatitinka faktinių aplinkybių. Trečia, debitoriniai reikalavimai iš esmės yra palankus Bendrovei rodiklis: X. X. ir X. X. yra skolingos Bendrovei (ne atvirkščiai), o X. X. nurodomas kaip nepradelsto įsiskolinimo debitorius. Todėl 10 punkto taikymas šioje situacijoje yra teisiškai nepagrįstas.

Dėl Rekomendacijų 11 punkto klaidingo taikymo pažymėtina, kad Inspekcija taikė keturis 11 punkto kriterijus. Kiekvienas jų ginčytinas. Dėl kriterijaus „Nuostolingumas“ pažymėtina, kad 2025

m. nuostolis (210 822,51 Eur) yra tiesiogiai kilęs iš sutarties su Y. Y. vienašališko nutraukimo ir kreditinės PVM sąskaitos-faktūros – tai yra vienkartinis, išimtinėmis aplinkybėmis atsiradęs nuostolis, o ne sistemingai blogai valdomos Bendrovės požymis. Be to, Bendrovė yra investiciniame etape, kuriame pradinis neigiamas finansinis rezultatas yra natūrali ir tikėtina situacija. Nuostoliai ankstyvojo investicinio etapo Bendrovei negali būti automatiškai laikomi nesugebėjimo įvykdyti prievolių įrodymu. Dėl kriterijaus „Realių galimybių pagrindimas“ pažymėtina, kad Inspekcija neatsižvelgė į faktiškai gautas ir deklaruotas elektros pardavimo ir nuomos pajamas (X. X. sąskaita-faktūra) ir debitorinius reikalavimus. Šie elementai pagrindžia realias galimybes vykdyti kertines įmokas. Dėl kriterijaus „Užtikrinimo priemonė“ pažymėtina, kad MAĮ 88 straipsnis nenustato, jog užtikrinimo priemonės pasiūlymas yra privaloma išdėstymo sąlyga. Tai yra vienas iš galimų instrumentų, bet ne absoliutus reikalavimas. Jei Inspekcija manė, kad užtikrinimas yra būtinas, pagal gero administravimo principą ji turėjo nurodyti Bendrovei konkrečius reikalavimus, o ne iš karto kategoriškai atsisakyti. Pažymėtina, kad Bendrovė turi žemės sklypą (vidutinė rinkos vertė 120 000 Eur) ir saulės parką, kurie galėtų būti naudojami kaip hipotekos arba įkeitimo objektai.

Dėl Rekomendacijų 15 punkto (neigiamas nuosavas kapitalas) klaidingo taikymo Inspekcija konstatavo, kad Bendrovės nuosavas kapitalas 2025 m. gruodžio 31 d. buvo neigiamas (-271 466,22 Eur), ir dėl to atsisakė skaičiuoti finansinės rizikos bei likvidumo koeficientus. Toks požiūris yra teisiškai problemiškas dėl dviejų priežasčių. Pirma, neigiamas nuosavas kapitalas tiesiogiai kilo iš pačios nagrinėjamos mokestinės nepriemokos ir vienašališko sandorio partnerio sutarties nutraukimo. Kitaip tariant, neigiamo nuosavo kapitalo priežastis yra ta pati aplinkybė, dėl kurios prašoma išdėstymo. Atsisakyti išdėstymo, remiantis rodikliu, kuris yra pačios nepriemokos padarinys, reiškia užtvarą: Bendrovė negali gauti išdėstymo kaip tik tada, kai jis yra labiausiai reikalingas. Toks Rekomendacijų taikymas prieštarauja MAĮ 88 straipsnio tikslui – sudaryti sąlygas laikinų finansinių sunkumų patiriančiam mokesčių mokėtojų įvykdyti savo prievolės. Antra, LVAT praktikoje pabrėžiama, kad mokesčių administratorius negali apsiriboti vien formalių rodiklių vertinimu ir privalo atsižvelgti į mokesčių mokėtojo realią finansinę perspektyvą. Neigiamas nuosavas kapitalas investiciniame etape esančiai bendrovei, turinčiai realių pajamų šaltinių ir pagrįstų plėtros planų, negali automatiškai reikšti išdėstymo netenkinimo. Net jeigu kuri nors iš Inspekcijos nurodytų aplinkybių turėtų tam tikrą teisinę reikšmę, ginčijamas sprendimas akivaizdžiai pažeidžia proporcingumo principą. Bendrovė prašė išdėstyti 139 201,48 Eur mokestinę nepriemoką ketvirtinėmis 11 600,12 Eur įmokomis per 36 mėnesius nuo 2026 m. balandžio 6 d. iki 2029 m. balandžio 5 d. Vietoje to sprendimu suteiktas nominalus dviejų dienų išdėstymo laikotarpis (2026 m. vasario 5 d. – 2026 m. vasario 6 d.), kurio metu buvo reikalaujama sumokėti visą 139 201,48 Eur sumą. Tai yra ne išdėstymas, o jo simuliacija. Proporcingumo principas reikalauja, kad administracinis sprendimas būtų tinkamas ir būtinas teisėtam tikslui pasiekti, bei nedarytų asmeniui didesnės žalos nei būtina. Inspekcijos tikslas – užtikrinti efektyvų biudžeto pajamų surinkimą. Kategoriškas išdėstymo atsisakymas šiam tikslui nepadeda: priešingai, Bendrovę priverstinai pastumia prie nemokumo procedūros, po kurios valstybė tikėtina susigrąžintų kur kas mažiau. MAĮ 88 straipsnis Inspekcijai suteikia diskreciją, kuri apima galimybę išdėstyti su papildomomis sąlygomis, sutrumpintu laikotarpiu arba reikalaujant užtikrinimo priemonės. Inspekcija nepasisakė apie jokiais alternatyvas ir pasirinko absoliučiai griežčiausią sprendimą, neatsižvelgdama į Bendrovės specifiką, nepriemokos kilmę ar dokumentuotus pajamų šaltinius. Tai reiškia diskrecijos įgaliojimų netinkamą panaudojimą.

Inspekcija 2026 m. vasario 12 d. raštu Nr. *(duomenys neskelbtini)* pareikalavo pateikti papildomus dokumentus iki 2026 m. vasario 27 d. ir nurodė, kad jų nepateikus prašymas bus laikomas atmestu. Bendrovė per nustatytą terminą pateikė visus prašytus dokumentus: 2025 m. finansinę atskaitomybę, banko sąskaitos išrašus, avanso apskaitos kopijas, debitorių ir kreditorių sąrašus, paaiškinimą. Procedūriniai reikalavimai buvo tinkamai įvykdyti. Papildomi dokumentai pateikti 2026 m. vasario 27 d., o sprendimas priimtas 2026 m. kovo 3 d. – t. y. per vos keturias darbo dienas. Per

tokį trumpą laikotarpį sunku adekvačiai išnagrinėti visą pateiktą dokumentaciją, įvertinti projekto perspektyvas, debitorių realumą ir pajamų šaltinių pagrįstumą. Inspekcijos Išvada menkai aptaria Bendrovės argumentus dėl elektros pardavimo ir nuomos pajamų – šie duomenys iš esmės ignoruoti, nors būtent jie yra esminiai realių galimybių sumokėti nepriemoką įrodymai. Rekomendacijose nurodyta debitorių forma pavadinta „rekomenduojama“, o ne privaloma. Tačiau Inspekcija ją vertino kaip privalomą ir Bendrovės nepateikimą (nors pateikė kitą debitorių sąrašą) laikė reikšmingu trūkumu. Toks formalizmas teikiantis požiūris prieštarauja Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatyme (toliau – VAI) įtvirtintam turinio viršenybės prieš formą principui. Išieškojimo sprendimas (ar sprendimai) dėl 139 201,48 Eur priverstinio nurašymo iš Bendrovės banko sąskaitų ir (ar) turto yra tiesiogiai ir neatskiriamai grindžiami ginčijamu sprendimu. Panaikinus šį sprendimą, nurodymas netenka teisinio pagrindo ir turi būti panaikintas kartu, vadovaujantis Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 88 straipsnio 3 dalimi (išvestinių sprendimų panaikinimas). Be to, priverstinis visų 139 201,48 Eur išieškojimas vykdomas tuo pačiu metu, kai sprendimas dėl šios sumos išdėstymo yra ginčijamas.

Atsakovė Inspekcija atsiliepimu į pareiškėjos skundą prašo jį atmesti kaip nepagrįstą.

Inspekcija paaiškino, kad skunde nepagrįstai siekiama perkelti pareigą pagrįsti mokestinės nepriemokos išdėstymo sąlygas mokesčių administratoriui, nors pagal teisinį reglamentavimą ši pareiga tenka pačiam mokesčių mokėtojui. LVAT savo praktikoje yra ne kartą pažymėjęs, kad būtent mokesčių mokėtojas turi pareigą pagrįsti aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus, o mokesčių administratorius sprendimą priima remdamasis pateiktais ir turimais duomenimis. Sprendimas priimamas pagal jo priėmimo metu nustatytas aplinkybes, todėl vėliau pateikiami ar papildomai akcentuojami duomenys savaime nepaneigia sprendimo teisėtumo. Inspekcija remiasi ir nurodo MAĮ 88 straipsnio 1 dalį, Taisyklių 6 punktą, Rekomendacijų 3, 4 punktą ir pažymi, kad šiuo atveju, Inspekcija įvertinusi pareiškėjos prašymą ir prie prašymo pridėtus dokumentus bei Inspekcijos turimus duomenis, nustatė, kad pareiškėja atitinka keturis Rekomendacijos 2 priede nurodytus kriterijus (9, 10, 11, 15 punktą), kuriam esant bent vienam, prašymas išdėstyti mokestinę nepriemoką netenkinamas.

Dėl Rekomendacijų 9 punkto taikymo pažymėtina, jog skunde pareiškėja nurodo, kad nebuvo įvertintos faktinės Bendrovės pajamos. Tokie skundo argumentai dėl neva neįvertintų pajamų nepaneigia padarytos išvados pagrįstumo. LVAT praktikoje pabrėžiama, kad sprendžiant dėl mokestinės nepriemokos išdėstymo turi būti vertinamos realios ir pagrįstos mokėjimo galimybės, o ne deklaratyvūs ateities lūkesčiai. Pareiga pagrįsti realias galimybes vykdyti mokestines prievoles tenka pačiam mokesčių mokėtojui. Bendrovė nepateikė nuoseklių ir patikimų duomenų apie stabilų pinigų srautą, todėl pagrįstai konstatuota, kad realios galimybės sumokėti nepriemoką neįrodytos. Pareiškėjos skunde nurodoma 2026 m. kovo 4 d. išrašyta ir deklaruota sąskaita negalėjo būti vertinama priimant 2026 m. kovo 3 d. sprendimą, todėl teiginys, kad sprendimas priimtas remiantis neišsamiais ar neaktualiais duomenimis, neatitinka faktinių aplinkybių. Sprendimas buvo priimtas pagal jo priėmimo metu Inspekcijos turėtus duomenis, todėl vėliau atsiradę ar deklaruoti duomenys neturi įtakos jo teisėtumui.

Dėl Rekomendacijų 10 punkto taikymo pažymėtina, kad pagal Taisyklių 19.1.4 papunktį mokesčių mokėtojai, kreipdamiesi dėl mokestinės nepriemokos mokėjimo išdėstymo, turi pateikti debitorių sąrašą (teikiami einamųjų metų paskutinio ketvirčio paskutinės dienos duomenys), nurodant debitorių įsiskolinimo susidarymo datas, sumas, vėluojančius mokėjimus. Nors Bendrovė prie prašymo išdėstyti mokestinės nepriemokos sumokėjimą pateikė debitorių sąrašą, tačiau jame nebuvo duomenų apie debitorinių įsipareigojimų pradelsimą, pvz. iš pateikto sąrašo nėra aišku, ar su Bendrove susiję asmenys X. X., turintis 178748,39 Eur debitorinį įsipareigojimą, ir X. X. turintis 60 000 Eur debitorinį įsipareigojimą, yra pradelsę šiuos įsipareigojimus (Bendrovės pateikti duomenys rodo, kad skolos iš 2025 m. liepos 1 d., 2025 m. lapkričio 26 d., bet ar jos pradelstos nenurodyta).

Neturėdama šių duomenų, Inspekcija negalėjo pilnai įvertinti Bendrovės finansinės būklės. Atsižvelgiant į nustatytus ryšius tarp Bendrovės ir dalies debitorių, bei nepateikus išsamių duomenų apie įsiskolinimų terminus, pradelstumą ir išieškojimo galimybes, tokie reikalavimai negali būti laikomi patikimu mokumo šaltiniu, dėl ko nebuvo galimybės objektyviai įvertinti šių reikalavimų realumo.

Dėl Rekomendacijų 11 punkto taikymo pažymėtina, kad skunde pareiškėja tvirtina, kad Bendrovės nuostoliai yra vienkartinio pobūdžio ir susiję su išimtinėmis aplinkybėmis. Pažymėtina, jog Bendrovės nuostolinga veikla yra reikšminga aplinkybė vertinant jos mokumą. LVAT praktikoje pripažįstama, kad ilgalaikis nuostolingumas ir neigiami finansiniai rodikliai rodo padidėjusią riziką, jog mokestinės prievolės nebus įvykdytos. Dideli ir didėjantys Bendrovės nuostoliai rodo veiklos neefektyvumą ir ribotas galimybes generuoti lėšas prievolėms vykdyti, kartu nepateikta patikimų įrodymų, kad veikla taps pelninga ar bus generuojami stabilūs pinigų srautai, nėra duomenų apie realias akcininkų kapitalo stiprinimo priemones. Pareiškėja nurodo, kad užtikrinimo priemonės nėra privaloma mokestinės nepriemokos išdėstymo sąlyga ir kad Inspekcija turėjo inicijuoti konkrečių reikalavimų pateikimą, tačiau pažymėtina, kad pareiga teikti siūlymus dėl prievolės įvykdymo užtikrinimo ir pagrįsti realias mokumo garantijas tenka pačiai pareiškėjai, kuri siekia lengvatos – mokestinės nepriemokos išdėstymo. Inspekcijai nėra nustatyta pareiga modeliuoti ar siūlyti konkretias užtikrinimo priemones, todėl aplinkybė, kad pareiškėja jų nepasiūlė arba nepagrindė jų pakankamumo, pagrįstai vertinta jos nenaudai.

Dėl Rekomendacijų 15 punkto taikymo pažymėtina, jog pareiškėja nurodo, kad neigiamas nuosavas kapitalas susidarė dėl išimtinių aplinkybių, tačiau tai nepaneigia fakto, kad sprendimo priėmimo metu Bendrovės finansinė būklė buvo neigiama. Neigiamas nuosavas kapitalas pagrįstai vertintas kaip esminis finansinės būklės rodiklis. LVAT yra išaiškinęs, kad mokesčių administratorius, vertindamas mokestinės nepriemokos išdėstymo galimybes, turi atsižvelgti į visumą finansinių rodiklių, o neigiamas nuosavas kapitalas rodo finansinį nestabilumą ir padidėjusią nemokumo riziką. Aplinkybės, nulėmusios tokį rezultatą, nepaneigia paties rodiklio reikšmės sprendimo priėmimo momentu. Taip pat nepagrįsti ir skundo argumentai dėl neproporcingumo. LVAT praktikoje nuosekliai pabrėžiama, kad mokestinės nepriemokos išdėstymas yra mokesčių administratoriaus diskrecijos teisė, o ne pareiga. Ši teisė įgyvendinama tik tada, kai yra pakankamai duomenų, leidžiančių pagrįstai tikėtis, kad mokestinė nepriemoka bus sumokėta. Nenustačius tokių aplinkybių, atsisakymas išdėstyti nepriemoką laikytinas teisėtu ir atitinkančiu proporcingumo principą. Nors pareiškėja nurodo, kad sprendimas priimtas nepakankamai įsigilinus į pateiktus dokumentus, tačiau jam buvo sudaryta galimybė pateikti visus reikalingus duomenis, Sprendimas priimtas įvertinus pateiktą informaciją, o sprendimo priėmimo trukmė savaime nepatvirtina procedūrinių pažeidimų. LVAT yra pažymėjęs, kad procedūros trukmė savaime nelemia sprendimo neteisėtumo, jei sprendimas priimtas įvertinus reikšmingas aplinkybes. Bendrovė turėjo galimybę pateikti visus reikalingus duomenis, tačiau pateikti duomenys nebuvo pakankami jos mokumui pagrįsti. Rekomenduojamų formų nepateikimas apsunkino vertinimą, todėl šio trūkumo pasekmės tenka pačiai Bendrovei. Bendrovės teiginiai, jog Inspekcijos Išvada menkai aptaria Bendrovės argumentus dėl elektros pardavimo ir nuomos pajamų, laikytini nepagrįstais, kadangi šios aplinkybės nebuvo nurodytos 2026 m. vasario 4 d. prašyme dėl mokestinės nepriemokos išdėstymo ir nebuvo pateiktos kartu su papildomais dokumentais, todėl Inspekcija neturėjo galimybės jų įvertinti priimdama sprendimą. Nepagrįstas ir skundo teiginys, kad išieškojimo sprendimai yra išvestiniai iš sprendimo neišdėstyti mokestinės nepriemokos ir, panaikinus pastarąjį, turėtų būti panaikinti. Inspekcija nurodo MAĮ 89 straipsnio 1 dalies 2 punktą bei Vilniaus apygardos administracinio teismo 2017 m. rugpjūčio 16 d. nutartį administracinėje byloje Nr. I-3741-535/2017 bei pažymi, jog pareiškėja nurodo, kad išieškojimas pradėtas nepagrįstai, tačiau nagrinėjamu atveju buvo laikytasi visų MAĮ nustatytų procedūrų. Pažymėtina, kad 2026 m. kovo 3 d. priėmus sprendimą neišdėstyti mokestinės nepriemokos, 2026 m. kovo 4 d. pareiškėjai buvo pateiktas raginimas Nr. *(duomenys*

neskelbtini) sumokėti 139201,48 Eur mokestinę nepriemoką. Pareiškėja per raginime nustatytą terminą mokestinės nepriemokos nesumokėjo, todėl, vadovaujantis MAĮ 105 straipsnio 2 dalimi, mokesčių administratorius įgijo teisę priverstinai išieškoti mokestinę nepriemoką. Įgyvendinant šią teisę, buvo taikytos MAĮ 106 straipsnyje numatytos išieškojimo priemonės, įskaitant ir nurodymą nurašyti lėšas iš sąskaitų.

Pareiškėja taip pat nurodo, kad išieškojimas vykdomas tuo metu, kai ginčijamas Sprendimas dėl nepriemokos išdėstymo, tačiau ši aplinkybė savaime nesustabdo mokestinės nepriemokos išieškojimo. MAĮ 110 straipsnyje iš esmės įtvirtinti trys mokestinės nepriemokos išieškojimo sustabdymo pagrindai: išieškojimas stabdomas, kai dėl nepriemokos vyksta mokestinis ginčas, sudaroma mokestinės paskolos sutartis arba kai nepriemokos sustabdymą inicijuoja mokesčių administratorius, vadovaudamasis protingumo ir ekonominio tikslingumo kriterijais. Pažymėtina, kad pagal MAĮ 110 straipsnio 1 dalį, jei dėl atskiro mokesčio to mokesčio įstatymas nenustato kitaip, skundo, kilus mokestiniam ginčui, padavimas stabdo ginčijamų mokesčių, baudų ir delspinigių priverstinį išieškojimą, taip pat mokesčių mokėtojo turimos mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymą minėtosioms sumoms padengti (išskyrus atvejus, kai įskaitoma mokesčių mokėtojo prašymu), tačiau nėra kliūtis taikyti mokestinės prievolės užtikrinimo priemones, nurodytas šio įstatymo 95 straipsnyje, arba pagrindas jas naikinti. LVAT taip pat yra pažymėjęs, kad MAĮ 110 straipsnio 1 dalyje numatytu pagrindu gali būti stabdomas priverstinis išieškojimas tik tos mokestinės nepriemokos, dėl kurios vyksta mokestinis ginčas. Taigi, vien tik skundo padavimas dėl sprendimo teisėtumo savaime nėra pagrindas netaikyti MAĮ 95 straipsnyje įtvirtintos mokestinės prievolės užtikrinimo priemonės – nutraukti pinigų išdavimą ir pervedimą iš mokesčių mokėtojo sąskaitos ir nurašyti mokestinę nepriemoką. Nagrinėjamo ginčo atveju Sprendimo apskundimas nepatenka į MAĮ 2 straipsnio 22 punkte apibrėžtą mokestinio ginčo sąvoką, todėl Inspekcija neturi pareigos stabdyti mokestinės nepriemokos išieškojimo ir nesutinka su pareiškėjos skundo nuostata, kad mokesčių administratorius turėjo stabdyti priverstinio išieškojimo procedūras. Dėl pareiškėjos mokestinių prievolių mokestinis ginčas nevyksta, Inspekcija pagrįstai priėmė nurodymą nurašyti mokestinę nepriemoką iš mokesčių mokėtojo sąskaitos (sąskaitų), todėl nėra pagrindo jo naikinti. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad Inspekcija veikė teisėtai, laikėsi MAĮ nustatytos procedūros, o pareiškėjos argumentai dėl išieškojimo veiksmų neteisėtumo yra nepagrįsti.

Kaip jau buvo nurodyta, nors Inspekcija, spręsdama dėl mokestinės paskolos sutarties sudarymo, turi diskrecijos teisę, ši teisė nagrinėjamu atveju buvo įgyvendinta laikantis teisės aktų reikalavimų bei teismų praktikoje suformuotų principų. Sprendimas priimtas įvertinus visas reikšmingas aplinkybes, vadovaujantis protingumo, proporcingumo ir gero administravimo principais, todėl nėra pagrindo teigti, kad jis būtų nepagrįstas ar neteisėtas. Taip pat pažymėtina, kad mokestinės nepriemokos priverstinio išieškojimo veiksmai buvo atlikti laikantis MAĮ nustatytos procedūros, įsiteisėjus sprendimui dėl nepriemokos neišdėstymo, pateikus raginimą geruoju sumokėti mokestį ir suėjus jame nustatytam terminui. Atsižvelgiant į tai, mokesčių administratorius pagrįstai įgijo teisę taikyti priverstinio išieškojimo priemones, todėl šie veiksmai yra teisėti ir susiję su mokestinės prievolės nevykdymu, o ne su ginčo dėl jos išdėstymo nagrinėjimu. Įvertinus nurodytas aplinkybes, darytina išvada, kad Inspekcija priėmė pagrįstą Sprendimą, išsamius argumentus išdėstė Išvadoje, ir šio Sprendimo panaikinti pareiškėjos skunde nurodytais argumentais nėra teisinio pagrindo, kadangi pareiškėjos pateikti argumentai nepaneigia nustatytų aplinkybių ir neįrodo teisės aktų pažeidimų ar diskrecijos teisės viršijimo, o taip pat nepaneigia ir mokestinės nepriemokos priverstinio išieškojimo veiksmų teisėtumo, kurie buvo atlikti laikantis MAĮ nustatytos tvarkos.

Skundas atmestinas

Byloje nagrinėjamas ginčas dėl Inspekcijos 2026 m. kovo 3 d. sprendimo Nr. *(duomenys neskelbtini)* ir 2026 m. kovo 30 d. nurodymo Nr. *(duomenys neskelbtini)* teisėtumo bei pagrįstumo.

Bylos duomenimis nustatyta, kad pareiškėja 2026 m. vasario 4 d. prašymu atidėti arba išdėstyti mokestinės nepriemokos sumokėjimą kreipėsi į Inspekciją prašydama išdėstyti mokestinės nepriemokos 139 201,48 Eur sumą nuo 2026 m. balandžio 6 d. iki 2029 m. balandžio 5 d.

Inspekcija 2026 m. kovo 3 d. išvadoje Nr. *(duomenys neskelbtini)* „Dėl prašymo išdėstyti mokestinės nepriemokos sumokėjimą“ nurodė, jog siūlo netenkinti pareiškėjos prašymo išdėstyti mokestinę nepriemoką, nes, be kita ko, pagal Rekomendacijų 2 priedo 9 punktą pareiškėja nepateikia duomenų (įvertinus vidutinės mėnesinės pajamas, įplaukas į bankų sąskaitas), įrodančių realias galimybes sumokėti mokestinę nepriemoką per prašomą išdėstymo laikotarpį; 10 punktą – su Bendrove susiję asmenys turi debitorinių įsiskolinimų. Bendrovės pateikti duomenys apie debitorinius įsipareigojimus nepilni, todėl negalima įvertinti, ar šie įsipareigojimai pradelsti; 11 punktą – Bendrovė dirba nuostolingai, nuostolis didėja, pateikti dokumentai, duomenys nepagrindžiama realių galimybių sumokėti prašomą išdėstyti mokestinę nepriemoką ateityje; nepasiūlo mokestinę nepriemoką užtikrinti įkeitimu, hipoteka, laidavimu arba garantija; Bendrovės akcininkas savo įnašais neprisideda prie Bendrovės finansinės būklės stabilizavimo; 15 punktą – nuosavas kapitalas mažesnis už 0 (finansinės rizikos ir likvidumo koeficientai tokiu atveju neskaiciuojami).

Inspekcija 2026 m. kovo 3 d. sprendimu Nr. *(duomenys neskelbtini)* nurodė, jog vadovaudamasi MAĮ 14 straipsnio 7 dalimi ir 88 straipsniu, Taisyklėmis, remdamasi 2026 m. vasario 4 d. prašymu ir Nepriemokų administravimo departamento Mokestinių paskolų sutarčių administravimo skyriaus išvada, nusprendė neišdėstyti pareiškėjos mokestinės nepriemokos.

Inspekcija 2026 m. kovo 30 d. nurodymu Nr. *(duomenys neskelbtini)* vadovaudamasi MAĮ 33 straipsnio 8 punktu, 105 straipsniu ir 106 straipsnio 1 dalies 1 punktu, nurodė nurašyti mokestinę nepriemoką iš pareiškėjos, bendra suma – 138 464,88 Eur.

Pareiškėja nesutinka su Sprendimu ir Nurodymu ir prašo juos panaikinti.

MAĮ nustatyta, jog apmokestinimo teisinio reglamentavimo ir taikymo pagrindiniai principai yra: mokesčių mokėtojų lygybės, teisingumo ir visuotinio privalomumo, apmokestinimo aiškumo, turinio viršenybės prieš formą (6 straipsnis). Taikant mokesčių įstatymus, visi mokesčių mokėtojai dėl šių įstatymų nustatytų sąlygų yra lygūs (7 straipsnis). Kiekvienas mokesčių mokėtojas privalo mokėti mokesčių įstatymų nustatytus mokesčius, laikydamasis mokesčių teisės aktuose nustatytos mokesčio apskaičiavimo ir mokėjimo tvarkos. Mokesčių lengvatos negali būti individualaus pobūdžio, pažeidžiančios proporcingą mokesčių naštos paskirstymą. Mokesčių administratorius, administruodamas mokesčius, privalo vadovautis protingumo ir teisingumo kriterijais (8 straipsnio 1-3 dalys). Mokesčių mokėtojas privalo laiku ir tiksliai įvykdyti mokestinę prievolę (40 straipsnio 1 punktas).

MAĮ 88 straipsnyje nurodyta, kad mokestinės nepriemokos sumokėjimo terminą finansų ministro nustatyta tvarka mokesčių administratorius gali atidėti arba išdėstyti. Mokestinės nepriemokos mokėjimas atidedamas arba išdėstomas mokesčių administratoriaus sprendimu. Šio sprendimo pagrindu sudaroma mokesčių mokėtojo ir mokesčių administratoriaus mokestinės paskolos sutartis (1 dalis). Sprendimas atidėti mokestinės nepriemokos mokėjimą ar jį išdėstyti gali būti priimtas tik nustačius, kad nedelsiant ją sumokėjus mokesčių mokėtojo finansinė būklė taptų kritine arba mokesčių mokėtojas turėtų didelių sunkumų vykdydamas kitus savo finansinius įsipareigojimus, tačiau šios mokestinės nepriemokos mokėjimo atidėjimas ar išdėstymas suteiktų jam galimybę stabilizuoti savo finansinę būklę ir sumokėti mokestinę nepriemoką vėliau (2 dalis).

MAĮ 110 straipsnyje įtvirtinta, kad jeigu dėl atskiro mokesčio to mokesčio įstatymas nenustato kitaip, skundo, kilus mokestiniam ginčui, padavimas stabdo ginčijamų mokesčių, baudų ir delspinigių priverstinį išieškojimą, taip pat mokesčių mokėtojo turimos mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymą minėtosioms sumoms padengti (išskyrus atvejus, kai įskaitoma mokesčių mokėtojo prašymu), tačiau nėra kliūtis taikyti mokestinės prievolės užtikrinimo priemones, nurodytas šio Įstatymo 95 straipsnyje, arba pagrindas jas naikinti (1 dalis); mokestinės paskolos sutarties sudarymas stabdo mokesčio ir su juo susijusių sumų, kurių mokėjimo terminas yra atidedamas, priverstinį išieškojimą (2 dalis); mokesčių administratorius, vadovaudamasis protingumo ar ekonominio tikslingumo

kriterijais, turi teisę savo iniciatyva nepradėti arba stabdyti mokestinės nepriemokos priverstinio išieškojimo procedūras (3 dalis).

Įvertinus nurodytą teisinį reglamentavimą, darytina išvada, jog mokesčių mokėtojai turi bendrą įstatymu įtvirtintą pareigą laiku ir tiksliai vykdyti mokestines prievoles, o dėl jų neįvykdymo susidariusios mokestinės nepriemokos mokėjimo atidėjimas arba išdėstymas pagal mokesčio mokėtojo prašymą yra ne privalomas, o priešingai – išskirtinis iš bendros taisyklės veiksmas, kuris galimas tik esant tam tikroms sąlygoms.

LVAT yra ne kartą pasisakęs, jog mokesčių mokėtojas, teikiantis mokesčių administratoriui prašymą dėl mokestinės nepriemokos sumokėjimo atidėjimo arba išdėstymo pagal MAĮ 88 straipsnį, prašo taikyti jo atžvilgiu tam tikrą išimtį iš mokesčių mokėjimo visuotinio privalomumo principo, kuriuo remiantis kiekvienas mokesčių mokėtojas privalo mokėti mokesčių įstatymų nustatytus mokesčius, laikydamasis mokesčių teisės aktuose nustatytos mokesčio apskaičiavimo ir mokėjimo tvarkos (MAĮ 8 straipsnis) (žr., pvz., 2020 m. liepos 1 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-1585-602/2020).

Mokesčių administratorius neturi pareigos tenkinti kiekvieno mokesčių mokėtojo prašymo išdėstyti mokestinės nepriemokos sumokėjimo termino. Viešojo administravimo subjektui (šiuo atveju mokesčių administratoriui) suteikta diskrecija nėra neribojama. Todėl įgyvendindamas jam suteiktą diskreciją dėl mokestinės nepriemokos sumokėjimo išdėstymo, mokesčių administratorius turi įvertinti mokesčių surinkimo ir mokestinės nepriemokos išdėstymo tikslus, atsižvelgti į aktualius sprendžiamu klausimu teisės aktuose nustatytus reikalavimus, bendruosius teisės (draudimo diskriminuoti, asmenų lygybės prieš įstatymą, kt.) ir gero administravimo (objektyvumo, proporcingumo, nepiktnaudžiavimo valdžia, kt.), apmokestinimo teisinio reglamentavimo ir taikymo (mokesčių mokėtojų lygybės, teisingumo ir visuotinio privalomumo, kt.) principus (žr. pvz. LVAT 2004 m. balandžio 20 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A1-362/2004, 2006 m. gruodžio 18 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A6 -2202/2006, 2010 m. spalio 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A756-1229/2010).

Aiškindamas MAĮ 88 straipsnio 1, 2 dalių nuostatas, LVAT savo praktikoje yra pažymėjęs, jog vien tik konstatavimas aplinkybės, kad nedelsiant sumokėjus mokestinę nepriemoką mokesčių mokėtojo finansinės padėties gali tapti kritine, nėra absoliutus pagrindas atidėti ar išdėstyti mokestinės nepriemokos mokėjimą, o yra saistomas ir antros sąlygos, reikalaujančios mokesčių mokėtojui įrodyti, kad jis turi realių galimybių atsiskaityti per prašomą suteikti mokestinės nepriemokos atidėjimo laikotarpį. Pažymėtina, kad šių sąlygų buvimą turi pagrįsti pats pareiškėjas (žr., pvz., 2011 m. gruodžio 12 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A575-3585/2011, 2011 m. rugsėjo 5 d. nutartį administracinėje byloje A438-2139/2011, 2013 m. vasario 21 d. nutartį administracinėje byloje A442-161/2013). Įrodinėjimas ne teismo administraciniame procese priklauso nuo ginčo santykių pobūdžio, nuo teisinio minėto santykio reglamentavimo. Tokiais atvejais, kai viešojo administravimo subjektui yra pateikiamas fizinio ar juridinio asmens prašymas, kuriuo prašoma taikyti jų atžvilgiu tam tikras išimtis, paprastai įrodinėjimo pareiga tenka prašymą teikiančiam asmeniui. Teisės normos, reglamentuojančios mokestinės nepriemokos atidėjimą ar išdėstymą, įtvirtina aiškią mokesčio mokėtojo pareigą pateikti įrodymus, patvirtinančius tokio prašymo pagrįstumą. Taigi pagrindinė pareiga įrodyti aplinkybes, kuriomis grindžiamas prašymo išdėstyti mokestinės nepriemokos mokėjimą pagrindas, tenka pareiškėjui, tuo tarpu mokesčio administratoriaus įrodinėjimo pareiga yra daugiau papildomo pobūdžio (žr., pvz., 2014 m. vasario 24 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A602-220/2014).

Prašymų dėl nepriemokos išdėstymo/ atidėjimo pateikimo ir nagrinėjimo tvarka detalizuota Taisyklėse, kuriose nustatyta, kad prašyme, be kita ko, turi būti nurodyta įsiskolinimo priežastys, informacija apie įsiskolinimus kreditoriams, prašomas taikyti mokestinės nepriemokos mokėjimo būdas (atidėti arba išdėstyti mokėjimą) ir tokio būdo pasirinkimo motyvai (18.1-18.5 papunkčiai).

Mokesčių mokėtojas prie prašymo turi pridėti centrinio mokesčių administratoriaus nustatytus dokumentus, kuriais apibūdinama jo finansinė būklė ir pagrindžiami prašyme nurodyti duomenys ir aplinkybės (19 punktą). Pagal Taisyklių 7 punktą, priimant sprendimą atidėti arba išdėstyti

mokestinės nepriemokos mokėjimą, vertinama finansinė būklė pagal finansinės būklės vertinimo rekomendacijas, nustatytas centrinio mokesčio administratoriaus.

Pagal Rekomendacijas, kuriomis turi vadovautis mokesčių administratorius, priimdamas sprendimą atidėti ir (ar) išdėstyti mokestinės nepriemokos mokėjimą (23 punktas), vertinant juridinio asmens (toliau – JA) finansinę būklę, nagrinėjama mokesčių administratoriaus kaupiama informacija apie juridinį asmenį: nustatomas įmonės dydis, vykdomos veiklos, skolų dydis bei jų susidarymo laikotarpis, darbuotojų skaičius, privalomas registruoti turtas, nustatoma, kam teikiama pirmenybė, atsiskaitant pagal savo įsipareigojimus, analizuojama kita turima informacija (5 punktas). Analizuojant JA finansinę būklę, naudojamos finansinės ataskaitos, kurios apibūdina jų finansinę būklę konkrečiu momentu ir veiklą per apibrėžtą laikotarpį (6 punktas).

Bylos duomenimis nustatyta, jog pareiškėja 2026 m. vasario 4 d. Inspekcijai pateikė prašymą išdėstyti jos 139 201,48 Eur mokestinės nepriemokos sumą laikotarpiui nuo 2026 m. balandžio 6 d. iki 2029 m. balandžio 5 d. Pareiškėja prie prašymo pridėjo paaiškinimą, avanso apyskaitą, išrašus bei balansus už 2024 ir 2025 metus. Paaiškiniame pareiškėja, be kita ko, pažymėjo dėl ko susidarė mokestinė nepriemoka bei nurodė, kad pareiškėja toliau tęsia savo projektą ir artimiausiu metu planuoja įsigyti įrenginius, todėl ateityje bus gaunamos PVM sąskaitos-faktūros, kurių pagrindu mokestinė prievolė bus padengta. Inspekcija ginčijamu sprendimu nurodė, kad vadovaudamasi MAĮ 88 straipsniu ir 14 straipsnio 7 dalimi, Taisyklėmis, remdamasi 2026 m. vasario 4 d. prašymu ir Nepriemokų administravimo departamento Mokestinių paskolų sutarčių administravimo skyriaus išvada, nusprendė neišdėstyti pareiškėjos mokestinės nepriemokos.

Pareiškėja skunde teigia, kad nebuvo įvertintos faktinės Bendrovės pajamos. Vertinant byloje esančius faktinius duomenis pažymėtina, kad byloje nėra duomenų, pagrindžiančių realias galimybes vykdyti mokestines prievoles ar patikimų duomenų apie pinigų srautą. Ši pareiškėja tenka pareiškėjai (mokesčių mokėtojai), kuri turėjo teikiant prašymą pagrįsti šiuos teiginius. Papildomai pažymėtina, jog pareiškėja skunde nurodo, jog nebuvo įvertinta sąskaita, kuri išrašyta 2026 m. kovo 4 d., tačiau ši sąskaita negalėjo Inspekcijos būti vertinama, kadangi Inspekcijos ginčijamas sprendimas priimtas anksčiau, t. y. 2026 m. kovo 3 d.

Taip pat atkreiptinas dėmesys, jog pareiškėja skunde mini, jog Bendrovės nuostoliai yra vienkartinio pobūdžio ir susiję su išimtinėmis aplinkybėmis, tačiau pareiškėja nepateikė duomenų apie tai, kad Bendrovės veikla taps pelninga. Ši įrodinėjimo pareiga taip pat tenka mokesčių mokėtojai teikiant prašymą dėl mokestinės nepriemokos išdėstymo, todėl Inspekcijai teisės aktais nėra įtvirtinta pareiškėja prašyti ar siūlyti konkrečias užtikrinimo priemones. Pareiškėjos teiginys, jog Bendrovės nuostoliai yra vienkartinio pobūdžio ir susiję su išimtinėmis aplinkybėmis nepaneigia fakto, jog Inspekcijai priimant ginčijamą sprendimą, vertinimo metu pareiškėjos finansinė būklė buvo sunki (neigiama).

Be to, pareiškėja pažymi, jog Inspekcijos Išvada menkai aptaria Bendrovės argumentus dėl elektros pardavimo ir nuomos pajamų – šie duomenys iš esmės ignoruoti, nors būtent jie yra esminiai realių galimybių sumokėti nepriemoką įrodymai. Atkreiptinas dėmesys, jog šioje byloje nėra duomenų, kad pareiškėja šias aplinkybes būtų Inspekcijai nurodžiusi 2026 m. vasario 4 d. prašyme, todėl Inspekcija, vertinant su pareiškėjos situacija susijusias faktines aplinkybes, negalėjo įvertinti šių aplinkybių.

Papildomai skunde pareiškėja nurodo, kad turi žemės sklypą (vidutinė rinkos vertė 120 000 Eur) ir saulės parką, kurie galėtų būti naudojami kaip hipotekos arba įkeitimo objektai, tačiau pažymėtina, kad teikiant prašymą dėl nepriemokos išdėstymo, pareiškėja šios aplinkybės Inspekcijai taip pat nenurodė ir neteikė siūlymo įkeisti nurodytą turtą. Be to, pareiškėjos Inspekcijai teiktame paaiškiniame pažymima, jog pareiškėja ir toliau tęsia savo projektą ir artimiausiu metu planuoja įsigyti įrenginius bei investuoti į elektroninius pardavimus, todėl ateityje bus gaunamos PVM sąskaitos-faktūros, kurių pagrindu mokestinė prievolė bus padengta. Pažymėtina, jog šie pareiškėjos teiginiai taip pat vertintini kaip deklaratyvūs, kadangi nėra pateikta įrodymų, jog tai tikrai bus pelninga veikla ir atneš pareiškėjos nurodomą pelną, pareiškėja nepateikė šiuos teiginius pagrindžiančių dokumentų.

Apibendrinant, Komisija sprendžia, jog Inspekcija, vadovaudamasi MAĮ, Taisyklėmis, Rekomendacijomis, pareiškėjos prie 2026 m. vasario 4 d. prašymo pridėtais dokumentais bei įrodymais, išsamiai bei motyvuotai, nurodant visas su pareiškėjos situacija susijusias aplinkybes priėmė pagrįstą Sprendimą netenkinti pareiškėjos prašymo dėl mokestinės nepriemokos sumokėjimo išdėstymo. Dėl ginčijamo Inspekcijos Nurodymo taip pat pažymėtina, jog vertinant byloje esančius dokumentus, nėra nustatyti MAĮ 110 straipsnyje numatyti pagrindai, kuriais remiantis Inspekcija turėjo sustabdyti sprendimo vykdymą, todėl vertintina, jog Inspekcijos priimtas Nurodymas yra pagrįstas ir teisėtas. Atsižvelgiant į tai, tenkinti pareiškėjos skundo remiantis jame nurodytais motyvais Komisija neturi pagrindo.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1 punktu, 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

pareiškėjos X. X. skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo sprendimo priėmimo bylos šalys turi teisę apskųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkė

Komisijos nariai

Ingrida Sabaliauskienė

Eglė Bilevičiūtė

Žydrūnas Plytnikas